

Arrest

nr. 315 469 van 25 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER loco advocaat C. DESENFANS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 9 oktober 2020, dient op 19 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 27 januari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker drie keer gehoord wordt, namelijk op 7 mei 2021, op 23 juni 2021 en op 26 juli 2022.

1.3. Op 30 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 25 november 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [S.Z.], verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Helalzo, district Shegal, provincie Kunar.

Uw vader werkte als dokter en apotheker in uw dorp Helalzo. Op een avond omstreeks halftien kwam [M.G.], een landbouwer met stallen in Koram, naar uw huis. Hij klopte aan en u deed de deur open. Hij vertelde dat het dak van zijn huis was ingestort en dat er gewonde familieleden waren. Hij vroeg om medische hulp, om de dokter te verwittigen. U vertelde het aan uw vader en hij besliste om met hem mee te gaan. Hij besliste ook dat u hem zou vergezellen, aangezien het nacht was en jullie door een bergachtige regio moesten. Jullie wandelden vijfenveertig à vijftig minuten naar het huis van [M.G.]. Eens jullie daar aankwamen, zagen jullie dat het om gewonde talibanstrijders ging en niet om familieleden van [M.G.]. Uw vader verzorgde hen en gaf hen medicijnen. Na een uur, anderhalf uur vertrokken jullie er weer en kwamen terug thuis aan rond twee uur. In de ochtend die daarop volgde, werd diezelfde plaats waar jullie de taliban verzorgd hadden aangevallen door de overheid. Een lid van de taliban probeerde weg te lopen en werd doodgeschoten, andere leden werden gearresteerd. Diezelfde dag nog werd uw vader door taliban opgebeld in zijn apotheek. Taliban dachten dat uw vader hen verraden had tegenover de overheid. Ze vertelden hem dat jullie beiden tegen hen samenspanden en dat ze jullie allebei zouden vermoorden. De dag hierop werd er een bom geplaatst voor de ingang van uw vaders apotheek. Toen uw vader de apotheek 's morgens wilde openen, stapte hij op de bom, waardoor die ontplofte en hij overleed.

Zeven, acht dagen later gaven taliban na het vrijdaggebed via een jongen uit de buurt een dreigbrief door aan uw schoonbroer. Uw schoonbroer kwam ermee naar uw huis en las hem luidop voor. In de brief stond dat u zich bij hen moest aansluiten, of dat ze u anders dezelfde straf als uw vader zouden geven. Hierop overlegden uw schoonbroer en uw moeder, waarna zij diezelfde nacht nog beslisten om u naar het buitenland te sturen.

Uw schoonbroer regelde voor u de reis, met een smokkelaar uit het dorp. Die ochtend vertrok u uit Afghanistan, ongeveer in april 2019, naar België, waar u aankwam op 9 oktober 2019. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 19 oktober 2019.

Sinds uw vertrek hebben de taliban nog naar u gezocht; één keer spraken ze kinderen aan op straat en één keer kwamen ze naar uw thuis. Dit zorgde ervoor dat uw moeder de dorpsouderen inschakelde om een boodschap aan de taliban over te brengen, nl. dat u bent weggevlucht sinds het incident met uw vader en ze geen informatie over u hebben. Sindsdien kwamen de taliban niet meer langs.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw schooldiploma en puntenlijst, uw taskara, dreigbrief van de taliban, bevestigingsbrief van de dorpsraad van Helalzo, bevestigingsbrief van het districtshoofd van Shegal, boekje uitgegeven door de overheid omtrent het overlijden van uw vader, een verkiezingskaart en enveloppen vanuit Afghanistan en Pakistan, foto's van het huisbezoek door de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht om ten aanzien van uzelf een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Bij een terugkeer naar Helalzo in Afghanistan vreest u voor uw leven, daar taliban u zullen proberen vermoorden. Het CGVS meent echter dat u er niet in slaagde deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat uw verhaal enkele tegenstrijdigheden bevatte. Zo beschreef u tijdens het eerste interview de verwondingen van de taliban die uw vader moest gaan verzorgen als wonden aan de knie, de buik, de armen, de nier en het hoofd (CGVS 7 mei 2021, p. 21). Wanneer u in het tweede

interview gevraagd werd te preciseren wat voor wonden uw vader moest verzorgen, vertelde u echter dat het schaafwonden en wonden door granaatscherven betrof aan de benen, de handen en het hoofd. U repte met geen woord meer over verwondingen aan de buik of aan de nieren. Wanneer aan de hand van een herhaling van uw opsomming werd nagevraagd of dat alles was qua wonden en verzorging, gaf u aan dat er niets meer was dan dat (CGVS 23 juni 2021, p. 18). Dat terwijl u er zelf bij was toen die wonden verzorgd werden, en u dus verondersteld kan worden hier een voldoende goed zicht op te hebben gekregen om er een consistente verklaring over te kunnen geven.

Een andere tegenstrijdigheid is te vinden in het aantal taliban dat volgens u gearresteerd werd ten gevolge van de aanval van de overheid op de plaats waar jullie taliban waren gaan verzorgen. Een eerste keer vertelde u dat er twee taliban gearresteerd werden (CGVS 7 mei 2021, p. 20, 24), een tweede keer waren het er opeens vijf. Wanneer in de volgende vraag die aan u gesteld werd verder die vijf gearresteerden aangehaald werden, gaf u op geen enkele manier te kennen dat dat getal fout zou zijn (CGVS 23 juni 2021, p. 19). Tijdens uw laatste gehoor vermeldde u opnieuw vijf gevangenen en liet u het na om de eerdere verschillen tussen uw antwoorden te verduidelijken (CGVS 2022, p. 7 & 9).

Verder gaf u in eerste instantie aan dat uw vader maar een enkele keer medische hulp zou verschaft hebben aan taliban of eender welke andere groepering (CGVS 7 mei 2021, p. 22). Later zei u echter dat u zich 'de andere keren' niet herinnerde, waarop u zich weer bedacht en zei dat uw vader maar één keer is gaan helpen (CGVS 23 juni 2021, p. 16). Ook gaf u eerst meermaals aan dat u geen weet had van andere dokters die taliban of andere groeperingen hielpen, omdat zoiets niet doorverteld werd (CGVS 7 mei 2021, p. 22; CGVS 23 juni 2021, p. 23), maar u kon dan weer wel een voorbeeld geven van een geval waarbij dorpingen en een dokter een talib hielpen (CGVS 23 juni 2021, p. 15) en u gaf aan dat er wél over gepraat werd (CGVS 23 juni 2021, p. 15). Er kan dus worden geconcludeerd dat u meermaals zichzelf tegensprak of na doorvragen op uw woorden terugkwam.

Voorts kon er ook opgemerkt worden dat uw verhaal ongeloofwaardige elementen bevatte. Zo gaf u zelf te kennen dat het gebruikelijk is in uw regio van herkomst dat taliban langsgaan bij plaatselijke dokters indien zij medische verzorging nodig hebben, aangezien zij daarvoor niet in ziekenhuizen terecht kunnen uit vrees om door de overheidsdiensten gearresteerd te worden (CGVS 7 mei 2021, p. 21, 22; CGVS 23 juni 2021, p. 15). Met slechts één andere dokter in uw dorp (CGVS 7 mei 2021, p. 14, 22; CGVS 23 juni 2021, p. 14) en met de aanwezigheid van taliban en enkele andere anti-overheidsgroeperingen in de regio (CGVS 7 mei 2021, p. 15, 22), kan er daarom verondersteld worden dat het al wel eens eerder gebeurd moest zijn dat uw vader leden van dergelijke groeperingen medische hulp moest verschaffen. Het zou wel zeer toevallig zijn dat precies die ene maal wanneer uw vader taliban moest gaan helpen, hun verblijfplaats de volgende dag aangevallen werd.

Bovendien zou de dreigbrief u via twee tussenpersonen, nl. [M.A.] en uw schoonbroer, overhandigd zijn (CGVS 2022, p. 8 & 9), hetgeen onaannemelijk omslachtig lijkt. Uw uitleg hiervoor; omdat u ze die dag niet tegenkwam (CGVS 2022, p. 9) - biedt geen goede verklaring, zeker wetende dat de taliban een uitstekende kennis hadden van uw woonplaats.

Wat betreft uw verklaring dat per brief gedwongen gerekruteerd werd door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het **EUAARapport Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Dat zij u, wiens vader als verklikker werd gezien en daarom werd gedood, zouden willen rekruteren is dan ook weinig aannemelijk in het licht van de algemene informatie hieromtrent.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De enveloppen tonen slechts aan dat er documenten naar u verzonden werden die Afghanistan en/of Pakistan gepasseerd zijn. Uw taskara, uw schooldiploma en puntenlijst en de verkiezingskaart pogen slechts uw herkomst uit Helalzo te ondersteunen, die hier niet in twijfel getrokken wordt. Het boekje omtrent het overlijden van uw vader indiceert dat hij overleden is. Zelfs indien het verder zou indiceren dat hij een gewelddadige dood stierf kan de context waarin dit gebeurde niet uit dit document worden afgeleid. De dreigbrief van de Taliban, de bevestigingsbrieven van de dorpsraad en het districtshoofd zijn niet voldoende om uw verklaringen te kunnen staven, aangezien uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afgaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn moeilijk te onderscheiden van authentieke, waardoor deze documenten amper bewijswaarde hebben. Daarenboven hebben documenten van die aard als van de eerder aangehaalde bevestigingsbrieven een sterk gesolliciteerd karakter, waardoor zij nog verder aan geloofwaardigheid inboeten. Eveneens kunnen de laatst ingediende foto's, waarvan op geen enkele manier te controleren valt wie of wat er op te zien is, uw persoonlijke vrees niet aantonen.

Op basis van het bovenstaande kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en u komt eveneens niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming na een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 a of b van de kwalificatierichtlijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er

voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022**) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze

gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen***

individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de

humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vastgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij persoonlijke problemen heeft met de taliban en dat hij beschouwd zal worden als verwesterd omwille van zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging.

Hij is de mening toegedaan dat de motieven in de beslissing niet draagkrachtig zijn, dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielrelaas aannemelijk te maken en dat hij de vragen zo goed mogelijk heeft beantwoord. Volgens hem legde hij een coherent relaas af, zonder tegenstrijdigheden. Indien er nog twijfel was, kwam het volgens hem aan de commissaris-generaal toe nog onderzoek te doen of om hem het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij meent nog dat geen rekening gehouden werd met zijn ongeschoolde profiel.

Met betrekking tot de zorg die zijn vader aan de taliban had gegeven en het aantal talibanleden dat gearresteerd werd door de autoriteiten, meent verzoeker dat er geen tegenstrijdigheden zijn omdat de gestelde vragen niet identiek zijn en de daarop verwachte antwoorden bijgevolg niet identiek kunnen zijn. Hij verwijt de *protection officer* de vastgestelde tegenstrijdigheden niet ter sprake te hebben gebracht, hoewel hij daartoe de gelegenheid had, zowel op het einde van het verhoor als tijdens het derde verhoor. Hij wijst in dit verband op artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot vaststelling van de procedure voor het CGVS dat voorziet in een verplichting. Hij stelt nergens te hebben verklaard dat er slechts twee personen gearresteerd werden. Hij werpt ook op dat hij, tijdens het derde onderhoud, op vraag van de *protection officer* toelichting heeft gegeven over de vermeende tegenstrijdigheid, maar dat er geen reactie kwam van de *protection officer*. Hij zou wel degelijk steeds verwezen hebben naar vijf gearresteerden.

Hij vervolgt dat hij steeds heeft verklaard dat hij zijn vader slechts éénmaal vergezeld heeft en dat hij, afgezien van die episode, niets weet van andere soortgelijke gebeurtenissen. Er wordt volgens hem niet aangetoond dat hij zich daadwerkelijk heeft tegengesproken.

Met betrekking tot de rekruteringspoging voert hij aan dat gedwongen rekrutering wel degelijk bestaat, in tegenstelling tot wat er in het rapport EASO COI te lezen staat en zoals bevestigd wordt door Amnesty International. In het licht van de meer actuele informatie blijkt volgens hem dat de bewering van de commissaris-generaal, met betrekking tot het ontbreken van gedwongen rekrutering door de taliban ongegrond is.

Met betrekking tot de neergelegde documenten betoogt hij dat het om echte documenten gaat die hij te goeder trouw heeft neergelegd, dat de commissaris-generaal geen duidelijke anomalieën of vervalsingen aanvoert en deze documenten gewoon verwerpt zonder aanwijsbare reden. Dat er corruptie heerst in Afghanistan is volgens hem een te stereotiepe motivering.

Hij wijst er vervolgens op dat ondanks het grote aantal interviews en besproken onderwerpen in de bestreden beslissing bepaalde elementen niet vermeld werden die volgens hem centraal staan in zijn relaas. Hij preciseert dat de commissaris-generaal geen melding gemaakt heeft van mogelijke tegenstrijdigheden over het werk van zijn vader als dokter, de dood van zijn vader (bevestigd door authentieke documenten, de realiteit van de gebeurtenis met de taliban en de operatie van de autoriteiten die leidde tot de arrestatie van verscheidene taliban en de dood van sommigen van hen). Het feit dat het CGVS de door hem beschreven gebeurtenissen niet in twijfel heeft getrokken, vormt volgens hem een ernstige aanwijzing dat zijn relaas geloofwaardig is. Hij beroept zich op het voordeel van de twijfel.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd te zullen worden als verwesterd. Na een zeer uitgebreide theoretische uiteenzetting werpt hij op dat hij sinds meer dan drie jaar in Europa leeft, dat hij duidelijk verwesterd is en dat hij nooit traditionele Afgaanse kleding draagt, zich *casual* kleedt, geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt. Hij voegt nog toe dat hij sinds zijn aankomst in België Nederlands heeft leren spreken om zich in de maatschappij te integreren en dat hij al bijna een jaar als uitzendkracht werkt.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus bespreekt verzoeker uitgebreid de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij werpt op dat in de mate dat de informatie over de veiligheidsproblematiek te fragmentarisch is en de situatie van de onafhankelijke bronnen binnen in Afghanistan er duidelijk niet op verbeterde, het niet redelijk is om te spreken van een "sterke daling van het aantal burgerslachtoffers". Hij vervolgt dat de informatie waarop de COI Focus Afghanistan van CEDOCA van 5 mei 2022 gebaseerd werd niet relevant is, noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg en dat het CGVS in elk individueel dossier de informatie dient aan te vullen, wat *in casu* niet gedaan werd.

Voorts gaat hij in op de socio-economische en humanitaire situatie en meent hij dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Hij benadrukt dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand door de gedragingen van de nieuwe regering veroorzaakt werd en dat het een direct gevolg is van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische aarde van het talibanregime.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker het volgend nieuw stuk:

- Kopie van tewerkstellingsattest uitzendarbeid.

In de inventaris van zijn verzoekschrift somt verzoeker, van stukken 1 t.e.m. 74 rapporten op waarvan hij telkens de weblinks vermeldt.

3.2. Op 23 september 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023;

- COI *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023;
- EUAA *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en

organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er wordt geoordeeld dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest de taliban omdat hij en zijn vader, die dokter en apotheker was, ervan verdacht werden de taliban verraden te hebben tegenover de overheid. De plaats, waar hij en zijn vader talibanleden verzorgd hadden, werd nadien aangevallen door de overheid. Hierdoor vreest hij dat hij door de taliban ofwel zal worden vermoord, ofwel gedwongen zal worden gerekruteerd.

4.4.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoekers verhaal gekenmerkt wordt door tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige elementen en dat het in het licht van de algemene informatie weinig aannemelijk is dat de taliban verzoeker, wiens vader als verklikker werd aanzien en daarom gedood werd, zouden willen rekruteren. De commissaris-generaal komt hiertoe op grond van volgende vaststellingen:

- (i) Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over (a) de verwondingen van de taliban die zijn vader moest gaan verzorgen, terwijl hij er zelf bij was; (b) het aantal talibanleden dat werd gearresteerd; (c) het aantal keren dat zijn vader medische hulp zou hebben gegeven aan de taliban en het feit of er al dan niet over gepraat werd indien een dokter taliban of andere groeperingen hielp;
- (ii) Verzoekers verhaal bevat ongeloofwaardige elementen nu (a) het zeer toevallig is dat precies die ene keer, wanneer zijn vader de taliban moest gaan helpen, hun verblijfplaats de volgende dag aangevallen werd en (b) hij enerzijds te kennen gaf dat het gebruikelijk is in zijn regio van herkomst dat de taliban langsgaan bij plaatselijke dokters indien zij medische verzorging nodig hebben aangezien zij niet in ziekenhuizen terecht kunnen, maar dat zijn vader dit anderzijds slechts één keer zou hebben gedaan; (c) het onaannemelijk omslachtig lijkt dat de taliban de dreigbrief verzoeker via twee tussenpersonen zouden overhandigen, te meer gezien de taliban een uitstekende kennis hadden van zijn woonplaats;
- (iii) Verzoekers vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban strookt niet met de beschikbare landeninformatie en het is weinig aannemelijk dat de taliban verzoeker, wiens vader als verklikker gezien werd en daar gedood werd, zouden willen rekruteren;
- (iv) De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen nu (a) de enveloppen slechts aantonen dat er documenten werden verzonden; (b) de taskara, schooldiploma, puntenlijst en de verkiezingskaart slechts zijn herkomst uit Helalzo ondersteunen, die hier niet in twijfel getrokken wordt; (c) het boekje omtrent het overlijden van zijn vader aangeeft dat hij overleden is, maar de context waarin dit gebeurde er niet uit kan worden afgeleid; (d) de dreigbrief van de taliban, de bevestigingsbrieven van de dorpsraad en het districtshoofd niet voldoende zijn om zijn verklaringen te kunnen staven aanzien uit objectieve informatie blijkt dat Afgaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan en zij bovendien een sterk gesolliciteerd karakter hebben; (e) de ingediende foto's, waarvan op geen enkele manier te controleren valt wie of wat er op te zien is, zijn persoonlijke vrees niet aantonen.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers vrees voor de taliban. Verzoekers relaas, dat hij samen met zijn vader talibanleden zou hebben verzorgd, die nadien zouden zijn aangevallen door de overheid en waardoor zij ervan beschuldigd werden spionnen te zijn, is allerm minst aannemelijk. Hierbij wordt benadrukt dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4.3.1. Ten eerste maakt verzoeker zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban niet aannemelijk. In zijn verzoekschrift volhardt hij louter in zijn verklaringen dienaangaande, maar laat hij na dienstige informatie bij te brengen die een ander licht kan werpen op de terechte en concrete bevindingen in de bestreden beslissing.

Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban vóór de machtsovername blijkt dat de taliban meestal werkloze mannen van Pashtun origine uit rurale gebieden rekruteerden in de madrassa's en dat er geen gebrek was aan vrijwilligers. De taliban maakten alleen in uitzonderlijke gevallen gebruik van gedwongen rekrutering en druk of dwang om zich bij hen aan te sluiten werden vaak uitgeoefend

via de familie, de clan of het religieuze netwerk, afhankelijk van de plaatselijke omstandigheden. Rekrutering door de taliban is aldus doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk. De consequenties van het weigeren toe te treden tot de taliban konden zeer ernstig zijn, gezien melding gemaakt wordt van gevallen waarin personen die weigerden in te gaan op de rekrutering werden gedood (EUAA *Country Guidance* mei 2024, p. 39-40 en EASO COI report, “*Afghanistan Recruitment by armed groups*”, september 2016, p. 21-22).

Verzoekers voorstelling van de feiten strookt bijgevolg niet met de informatie aangehaald in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de rekrutering door de taliban veeleer gebaseerd is op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen. De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, waar hij aangeeft dat de taliban hem in een dreigbrief lieten weten dat hij zich bij hen moest aansluiten of gedood zou worden (NPO I, p. 11, 23-24; NPO II, p. 22, 24), stemt niet overeen met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Verzoeker verklaart dat hij enkel door de taliban benaderd werd omdat hij en zijn vader ervan verdacht werden spionnen te zijn (NPO II, p. 24), maar uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat hij of zijn vader hiervoor ooit met hen te maken hadden gehad (NPO I, p. 17, NPO III, p. 5). Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen waarom er in zijn geval zou worden afgeweken van de gebruikelijke rekruteringswijze zoals *supra* geschetst.

Zijn verklaringen over de gedwongen rekrutering worden verder onderuit gehaald nu het niet aannemelijk is dat de taliban n et verzoeker zouden uitkiezen. Verzoekers verklaringen, dat de taliban hem ervan tegelijk beschuldigen een spion te zijn, maar hem dan tegelijk als lid willen (NPO I, p. 24) ontbeert iedere logica. Hiernaar gevraagd, antwoordt verzoeker simpelweg het zelf ook niet te begrijpen, maar het wel te hebben meegemaakt (NPO I, p. 24). Het is allerm minst plausibel dat zij een persoon, die zij beschuldigden van spionage, zouden kiezen voor het uitdragen van hun missies en erop zouden vertrouwen dat hij dit zonder meer zou uitvoeren, terwijl zij het vermoeden hadden dat hij hoogstwaarschijnlijk hun ideologie niet genegen was en er dus geen sprake was van gemeenschappelijke belangen, waarvan de landeninformatie nochtans melding maakt. De taliban konden dan ook in die gegeven omstandigheden onmogelijk inschatten dat hij gevolg zou geven aan hun oproep en niet meteen zou vluchten of onderduiken. Verzoeker is ook niet in staat om dit te verklaren, waar hij zich ertoe beperkt te stellen dat ze hem gewoon wilden lokken om hem te doden en dat hij daardoor niet gegaan is (NPO II, p. 24). Het is verder niet aannemelijk dat de taliban, hoewel zowel verzoeker als zijn vader aanwezig waren om de talibanleden te verzorgen, enkel zijn vader onmiddellijk na de inval door de overheid zouden vermoorden en dan zich voor wat verzoeker betreft, beperken tot een dreigbrief (NPO I, p. 23-24), indien zij beiden ervan verdachten een spion te zijn voor de overheid. Daar verzoekers weergave van de gebeurtenissen geen steun vinden in de landeninformatie en zij niet aannemelijk zijn, komt de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende rekrutering op de helling te staan. Verzoeker voert doorheen zijn betoog geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn verklaringen aangaande zijn gedwongen rekrutering.

4.4.3.2. Ten tweede is het allerm minst aannemelijk dat verzoekers vader nooit zou zijn opgeroepen door de taliban of andere groeperingen om hen te verzorgen, nu (i) zijn vader, in heel zijn leven, geen andere job heeft gehad als apotheker en dokter; (ii) zijn vader slechts samen met én andere dokter de enige dokters in hun dorp waren en (iii) de taliban in zijn regio wel degelijk aanwezig waren.

Verzoekers vader was dokter en apotheek, hij had een eigen privépraktijk, waar hij medicatie verkocht en ook mensen verzorgde. Hij ging ook op huisbezoeken (NPO I, p. 7). Naast zijn vader, was er in zijn dorp nog slechts   en andere dokter, wiens apotheek gelegen was in het hoger gelegen deel van het dorp (NPO I, p. 14; NPO II, p. 14). Verzoekers vader heeft nooit iets anders van werk gedaan dan apotheek en dokter (NPO II, p. 11). Dat hij dan slechts   en keer in heel zijn carrière zou zijn benaderd om talibanleden te verzorgen (NPO II, p. 23), is allerm minst aannemelijk. Dit geldt des te meer nu verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud voorbeelden kon geven van incidenten in zijn regio (NPO, I, p. 16-17) en ook tijdens zijn daaropvolgend verhoor verklaarde dat Hesbi Islami tegen de taliban en tegen Daesh vchten (NPO II, p. 16). Bovendien strookt zijn bewering niet met de door hem geschetste context, waarin de talibanleden of leden van andere groeperingen zich niet zouden kunnen begeven naar andere ziekenhuizen maar verzorgd moesten worden door dokters. Gevraagd of de gewonde talibanleden niet gewoon naar een ziekenhuis konden gaan, legt hij uit dat de twee ziekenhuizen ver liggen, het ene in een vallei en het andere bij het districtshuis waardoor de overheidstroepen er gemakkelijk kunnen komen (NPO I, p. 21). Op de vraag waarom ze niet naar het ziekenhuis in het districtshuis kunnen gaan, antwoordt hij dat de ziekenhuizen van de overheid zijn. Hij vervolgt dat als zij hiernaartoe zouden gaan, er dan meteen overheidstroepen gebeld zouden worden om hen te arresteren, waardoor gewonde talibanleden verzorging in de buurt zoeken. Het is dan ook allerm minst aannemelijk, gezien de incidenten waarvan verzoeker melding maakt en gezien de aanwezigheid van zowel de taliban als andere groeperingen in zijn regio, het de eerste keer zou zijn geweest dat zijn vader de talibanleden moest verzorgen en hij hiervoor ook nooit eerder benaderd zou zijn geweest

(NPO I, p. 22). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt verzoeker opnieuw gevraagd naar wat er normaal gezien gebeurt in zijn herkomstregio wanneer leden van groeperingen zoals de taliban gewond geraken en hoe en door wie ze dan verzorgd worden. Hierop herhaalt verzoeker dat ze niet gewoon naar klinieken kunnen gaan, dat ze naar dokters gaan waar de overheid niet in de buurt is en dat zij altijd dokters bij hen roepen. Gevraagd hoe hij weet dat dit de gangbare praktijk is, verklaart hij dat ze altijd in de buurt zijn, dat ze vechten en dat ze ook hem en zijn vader naar hen brachten en zij dus op dezelfde manier ook andere dokters riepen. Hij preciseerde dat de taliban altijd dokters van de dichte regio oproepen en dat de mensen erover spreken. Omdat verzoeker verklaart dat de mensen erover spreken, stelt de *protection officer* hem verder de vraag hiervan een voorbeeld te geven, waarna hij antwoordt dat er in Wach Naw een gevecht plaatsvond waarbij talibanleden verwond werden en verzorgd werden door een dokter, wiens naam hij niet kon zeggen (NPO II, p. 15). Dat verzoeker hiervan een voorbeeld kon geven, valt moeilijk te rijmen met zijn verklaring dat zelfs indien andere dokters om gunsten zouden worden gevraagd door de taliban, ze het niet zouden doorvertellen omdat de anderen die info dan zouden doorgeven aan de overheid met een risico tot arrestatie tot gevolg (NPO II, p. 23). Gezien de door verzoeker geschetste gangbare praktijk, waarbij talibanleden dokters bij hen riepen, is het allerminst aannemelijk dat zijn vader dit nooit eerder zou hebben moeten doen. In het verzoekschrift brengt hij geen elementen bij die hierop een ander licht kunnen werpen. Het is bovendien niet consistent dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud, op de vraag hoe het dan verliep als er slachtoffers en gewonden waren en waar zij dan verzorgd werden, nog aangeeft dit niet te weten (NPO I, p. 18), om dan in het volgende persoonlijk onderhoud dit uitvoerig toe te lichten (zie *supra*).

4.4.3.3. Ten derde kan redelijkerwijze verwacht worden dat het moment, waarop verzoeker voor de eerste keer meeging met zijn vader om gewonden te verzorgen, een grote indruk moet hebben nagelaten op verzoeker. Dit geldt des te meer daar het volgens hem ook de eerste keer was dat zijn vader talibanleden moest verzorgen en dat diezelfde leden zwaar gewapend bleken te zijn taliban (NPO I, p. 21). Desondanks legt verzoeker hieromtrent geen consistente verklaringen af. Gevraagd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wat er precies verzorgd moest worden, geeft verzoeker aan dat een persoon aan zijn knie geraakt was, één aan zijn buik en arm, dat sommigen lichte wondjes hadden, de ene aan zijn nier, de andere op zijn hoofd en voegt hij toe dat ze niet gingen sterven maar wel zwaargewond waren (NPO I, p. 21). Hij voegt toe dat het duidelijk was dat ze die ergens in een gevecht hadden opgelopen en dat ze in bezit waren van walkietalkies (NPO I, p. 21). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd verzoeker gevraagd de verwondingen in detail te beschrijven, waarop hij andersluidende verklaringen aflegde en aangaf dat ze gewonde benen en handen hadden, sommige hoofdwonden, sommige schaafwonden, maar dat ze geen grote wonden hadden en dat ze allemaal geraakt waren door granaatscherven (NPO II, p. 18). Verzoekers verklaringen over de aard van de verwondingen, wat nochtans een kernaspect van zijn relaas betreft, zijn niet consistent, wat de geloofwaardigheid ervan ten stelligste ondermijnt.

Verder kunnen verzoekers verklaringen, over wat er gebeurde na het verzorgen van de gewonden, allerminst overtuigen. Hij stelt dat zijn vader de dag nadien werd opgebeld door de taliban en dat die hem en zijn zoon ervan beschuldigden een spion te zijn (NPO III, p. 6-7). Dat hij zijn eigen zoon hiervoor niet zou waarschuwen – verzoeker legt immers uit dat hij er niet van op de hoogte was dat zijn vader door de taliban werd opgebeld –, zelfs niet nadat verzoeker duidelijk zag dat er iets aan de hand was en hij hierover zelfs dan niets vertelde, tart alle verbeelding, te meer nu zij onder hetzelfde dak woonden en verzoeker zijn vader er specifiek over had aangesproken (NPO II, p. 24; NPO III, p. 6). Verzoeker biedt ook geen logische verklaringen voor het gegeven dat M.G. – de persoon die verzoekers vader thuis is komen halen om de talibanleden te verzorgen – door de taliban niet beschuldigd werd van spionage, terwijl diezelfde talibanleden zich nochtans in zijn huis bevonden (NPO III, p. 8).

4.4.3.4. Ten vierde kan uit verzoekers verklaringen niet blijken dat zijn familie nog zou zijn lastiggevallen omwille van de gebeurtenissen met zijn vader, wat eveneens nefast is voor de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker heeft een echtgenote in Afghanistan met wie hij een kindje heeft (NPO I, p. 8). Zowel zijn moeder als zijn echtgenote en kind, zijn nog steeds woonachtig in zijn dorp (NPO I, p. 6 en 8). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud, op 7 mei 2021, geeft hij aan dat niemand van zijn familie, vrienden of kennissen in Afghanistan nog gecontacteerd werden door de taliban (NPO I, p. 10). Verzoeker gaf tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aan dat zijn broer achttien jaar was geworden, dat hij contact heeft met zijn broer en zijn vrienden in het dorp (NPO II, p. 9) en dat er geen redenen zijn waarom ze zijn broer zouden lastigvallen omdat ze met hem geen onenigheid hebben (NPO II, p. 24). Gevraagd of zijn moeder, broers en zus ondertussen specifieke problemen hebben ondervonden, antwoordt verzoeker ontkennend (NPO II, p. 9). Zijn familie is, na zijn geboorte, ook nooit verhuisd binnen Afghanistan (NPO II, p. 10). Dat de taliban dan plots en drie jaar na zijn vertrek, nadat ze meer dan twee jaar niets hebben ondernomen, naar zijn huis zouden gaan om te informeren waar hij zich bevindt (NPO III, p. 3) is allerminst plausibel. Bovendien bevestigde hij dat zijn familie geen verdere problemen heeft gekend en dat ze ook zijn broer, die achttien à negentien jaar was ten tijde van het derde persoonlijk onderhoud, niet bedreigd is geweest (NPO III, p. 4). De situatie van zijn in

Afghanistan verblijvende familieleden, die klaarblijkelijk geen enkele problemen meer gekend hebben met de taliban, valt niet te rijmen met het door verzoeker afgeschilderde relaas.

4.4.3.5. Ten vijfde, waar verzoeker opwerpt dat het profiel van zijn vader en diens dood niet betwist wordt, blijkt uit de landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren als zorgverleners/medisch personeel (zie o.a. EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 56-65, 173-177; EUAA *Afghanistan Country Focus* van januari 2022 en EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024, p. 28-30, 48-50). Wat betreft vervolging van zorgverleners blijkt dat elementen die het risicoprofiel bepalen onder meer zijn: het geslacht (d.w.z. vrouwen), de aard van de activiteiten (bv. activiteiten voor nationale/internationale NGO's in verband met polio vaccinatie, ontmijning, activiteiten die als niet-neutraal of in strijd met culturele of religieuze normen worden beschouwd, enz.), een link met de regering of buitenlandse donoren, zich uitspreken of optreden tegen de taliban of een andere gewapende groepering, de afkomst uit gebieden waar ISKP operationele capaciteit heeft, enz. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Zoals hierboven gesteld, wordt in de landeninformatie aangegeven dat bepaalde profielen meer worden geïdentificeerd. Door louter te benadrukken dat zijn vader een dokter was, zijn apotheek werd opgeblazen omdat hij ervan verdacht werd een spion te zijn, brengt verzoeker geen elementen bij op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hijzelf, thans, een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren louter omwille van de eerdere werkzaamheden van zijn vader. Verzoeker heeft doorheen zijn verhoren bij het CGVS geen melding gemaakt van problemen in hoofde van zijn in Afghanistan verblijvende familieleden nadat de apotheek van verzoekers vader werd opgeblazen. Evenmin gaf verzoeker te kennen dat zij op heden problemen zouden ondervinden met de taliban omwille van het profiel van zijn vader (NPO III, p. 4). Verzoeker maakt zodoende *in casu* wegens de eerdere werkzaamheden van zijn vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk. Bovendien moet worden opgemerkt dat hij geen melding maakt van incidenten die zijn vader had meegemaakt en die een invloed gehad zouden hebben op zijn werk en herhaalde hij dat zijn vader, voor dit ene incident, nooit in aanraking gekomen was met de taliban (NPO I, p. 17; NPO III, p. 5). Verzoekers vader werd ook nooit verhinderd zijn werk uit te oefenen (NPO I, p. 19). Gevraagd of zijn vader opgeroepen werd als dokter voor andere groeperingen, antwoordde verzoeker "*nee, nooit meegemaakt*" (NPO I, p. 18).

4.4.3.6. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te ontkrachten. Zijn taskara, schooldiploma, puntenlijst en verkiezingskaart (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 5, 12, 17, 18), tonen louter zijn identiteit, herkomst en schoolparcours aan, wat hier niet ter discussie staat, waardoor deze documenten geen impact hebben op de beoordeling van verzoekers vluchtrelaas. Uit de enveloppes kan enkel worden afgeleid dat hij post ontvangen heeft uit Afghanistan en Pakistan (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 13-16). Het boekje omtrent het overlijden van zijn vader biedt geen uitsluitend over de omstandigheden waarin hij overleden is, noch over de eventuele dader waardoor dit attest geen informatie bevat die verzoekers relaas zou kunnen ondersteunen of de geloofwaardigheid ervan zou kunnen herstellen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 6-8). Uit de neergelegde foto's kan niet afgeleid worden wie of wat er op te zien is. Dergelijke privé-foto's bieden door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en zij hebben aldus een zeer geringe bewijswaarde. Evenmin zijn de foto's van die aard dat zij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen herstellen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1-4). Verzoeker legt voorts een dreigbrief van de taliban, een brief van het districtshoofd en een brief van de dorpsraad neer waarover hij stelt dat deze zijn problemen bevestigen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 9-11; NPO I, p. 11). Zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, is de bewijswaarde van deze documenten relatief, enerzijds omwille van de hoge corruptiegraad en documentenfraude in Afghanistan (AD CGVS, map 6 Landeninfo, stuk 1) en anderzijds omdat het kopieën zijn, die eenvoudig door knip- en plakwerk gemanipuleerd kunnen worden. Bovendien kunnen zij door eender wie en eender in welke omstandigheden zijn opgesteld en vertonen zij een gesolliciteerd karakter. De neergelegde documenten gaan tot slot niet gepaard met geloofwaardige verklaringen.

4.4.5. Waar verzoeker erop wijst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur,

waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november

2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie scheidt hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS,

Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *Afghanistan targeting of individuals* augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.4.5.2. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat dat hij vreest om als verwesterd beschouwd te worden omdat hij Afghanistan sinds meer dan drie jaar heeft verlaten. Hij vervolgt dat hij een duidelijk "westerse stijl" heeft, nu hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, zich *casual* kleedt, geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt. Hij stelt dat hij elke dag vooruitgang maakt in het Nederlands spreken en dat hij al bijna een jaar als uitzendkracht tewerkgesteld is. Tot slot wijst hij op zijn afkomst uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Kunar.

Verzoeker heeft Afghanistan op tweeëntwintigjarige leeftijd verlaten (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 21.12.20, punt 32), was drieëntwintig jaar toen hij in België aankwam, heeft heden de leeftijd van zevenentwintig jaar en verblijft vijf jaar in België.

Hoewel verzoeker blijkens de stukken van het rechtsplegingsdossier sedert ongeveer vijf jaar niet meer in Afghanistan is geweest, maakt hij het niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen waardoor hij zou worden blootgesteld aan een risico op vervolging.

Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Het lang verblijf van verzoeker in België kan niet losgezien worden van een verblijf van tweeëntwintig jaar in Afghanistan, waarbij het eveneens van belang is erop te wijzen dat verzoeker geen *infans* meer was op het moment dat hij in België aankwam nu hij reeds de leeftijd had van drieëntwintig jaar. Hij toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, heden niet langer kent. Bovendien beschikt verzoeker over een netwerk in Afghanistan, gezien er nog talrijke familieleden wonen, waaronder zijn echtgenote en zijn minderjarig kind en zijn moeder, broer en twee

zussen (NPO I, p. 8-9). Hij verklaart dat hij nog regelmatig contact met hen heeft (NPO III, p. 3). Hij heeft tevens verklaard er tot de twaalfde graad naar school te zijn gegaan (NPO I, p. 5).

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de Taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geëscorpeerd/vervolgd. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Dat hij als uitzendkracht tewerkgesteld is in België (verzoekschrift, stuk 3), is zeker en vast lovenswaardig en kan getuigen van een bepaalde wil om zich in België te integreren, doch is op zich niet voldoende om aan te nemen dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Door erop te wijzen dat hij Nederlands leert – daargelaten dat hier geen stukken van voorliggen –, hij zich anders kleedt, geen lange baard en een moderne haarstijl heeft, toont verzoeker niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch toont hier hiermee aan dat in zijn hoofd sprake zou zijn van een gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Ook met een loutere verwijzing naar zijn afkomst uit een ruraal gebied, doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat hij evenwel geen enkele concrete informatie aanreikt, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als iemand die de sociale normen in Afghanistan niet respecteert en daarom in die zin een risico loop om vervolgd te worden.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Waar verzoeker nog algemene informatie aanhaalt over terugkeerders die gebukt gaan onder een stigma van mislukking, of waarbij hun terugkeer wordt gezien als een bewijs van luiheid of criminaliteit en de noodzaak van sociale en familiale netwerken voor terugkeerders, zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nog steeds een netwerk heeft in Afghanistan en hij verklaart nog contacten te onderhouden met zijn familie (NPO III, p. 3, zie *supra*). Bovendien worden stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd als vervolging. Er zijn *in casu* geen dergelijke elementen voorhanden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de Taliban.

Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.4.5.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet wordt aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door verzoeker geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan (NPO III, p. 3), waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Wat verzoekers verwijzing naar allerlei rapporten en verslagen betreft doorheen zijn verzoekschrift dient benadrukt te worden dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geïdентificeerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoeken, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal

van de VN beschrijft het AFF als “meest actieve groep” tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als “veel minder actief dan in 2022”. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5)

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van 'minstens' 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld,

waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Zijn uitgebreide citaten aangehaald in zijn verzoekschrift liggen in lijn met voorgaande analyse en zijn niet van die aard om diezelfde vaststellingen te ontkrachten.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO

